

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 447/2015
19.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарице, чланова већа, у поступку предлагача Т.Г. из Б.Т., Д.Р. из Б.Т., С.Т. из Б.Т., Ј.К. из Б. и М.К. из Б.Т., чији су пуномоћници А.Х. и М.Б., адвокати из Б.Т., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Р4 И бр. 3/15 од 11.03.2015. године, у седници одржаној 19.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Суботици Р4 И бр. 3/15 од 11.03.2015. године, у ставу четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Виши суд у Суботици је решењем Р4 И бр. 3/15 од 11.03.2015. године, ставом првим изреке, делимично усвојио захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Сенти И бр. 274/14. Ставом другим изреке утврдио је да је дошло до повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Сенти И бр. 274/14. Ставом трећим изреке наложио је Основном суду у Сенти да предузме све мере за окончање поступка у што краћем року и без одуговлачења. Ставом четвртим изреке одбио је захтеве предлагача за исплату примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року у износу од по 100.000,00 динара сваком предлагачу појединачно.

Против става четвртог изреке наведеног решења предлагачи су изјавили жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења решења није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности, а нема ни других повреда одредаба парничног поступка на које се жалбом предлагача неосновано указује.

Предлагачи су 18.02.2015. године Вишем суду у Суботици поднели захтев за заштиту права на суђење у разумном року које им је повређено у предмету И бр. 274/14 Основног суда у Сенти. Како наведени извршни поступак дуго траје, предложили су да суд донесе решење којим ће утврдити повреду права на суђење у разумном року и досуди им на име примерене накнаде због повреде наведеног права износ од по 100.000,00 динара појединачно.

Одлучујући о захтеву предлагача, Виши суд у Суботици је извршио увид у списе Основног суда у Сенти И бр. 274/14 и утврдио следеће чињенично стање:

Предлагачи су, у својству извршних поверилаца, Основним судом у Сенти дана 23.11.2011. године поднели предлог за извршење, против извршног дужника Г.Н., ради наплате новчаног потраживања извршењем на покретним стварима извршног дужника, а на основу правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Суботици, Судска јединица Ада П бр. 5391/2010 од 22.06.2011. године. У првостепеном решењу су хронолошки наведене све радње које је суд предузимао, па је након оцене утврђеног чињеничног стања првостепени суд одлучио као у изреци побијаног решења.

Анализирајући поступање нижестепеног суда, Виши суд је закључио да је извршни поступак трајао од 23.11.2011. године и да још увек није окончан, односно да није у потпуности намирено потраживање извршних поверилаца, па је усвојио захтев предлагача, утврдио да им је повређено право на суђење у разумном року и одредио убрзање поступка. Међутим, суд је одбио захтев предлагача у делу којим су тражили примерену новчану накнаду за повреду права на суђење у разумном року, са образложењем да је било објективних промена у току извршног поступка који нису зависили од поступања суда и због којих је суд доносио адекватне одлуке, те да су предлагачи својим понашањем допринели дужини трајања поступка, с обзиром да су подносили непотребне поднеске, а у моменту добровољног испуњења обавезе нису прецизно одредили висину потраживања за које је неопходно даље спроводити принудну наплату у циљу потпуног намирења поверилаца, како предлагача тако и банке, која је учесник извршног поступка заједно са предлагачима у улози повериоца.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да је суд погрешно применио материјално право када је одбио захтев предлагача за досуђивање примерене накнаде.

Према судској пракси Европског суда за људска права, ако постоји претежан допринос подносиоца представке дугом трајању поступка то може ослабити његов положај пред судом, па чак и довести до одбијања његовог захтева (*Carra protiv Grčke, Ciricosta and Viola protiv Italije*). У овом случају, првостепени суд је правилно закључио да су трајању овог извршног поступка допринели предлагачи који су у току поступка тражили промену предмета

извршења, предлагали су спајање извршних поступака ради вођења јединственог, подносили учестале поднеске којима су захтевали накнаду трошкова насталих у поступку извршења и стално их обрачунавали у већим износима, због чега је, и по схватању овог суда, правилно одбијен захтев предлагача за досуђивање примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року.

На основу члана 401. тачка 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је у смислу члана 165. став 1. ЗПП одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка по жалби, с обзиром да предлагачи нису успели са својом жалбом.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**